

af straffeloven og retsplejeloven (Ændring af straffesammesætning og bestemmelser om straffesættelse), hvorved § 267, stk. 2 og 3 blev ophævet, således at § 267 herefter alene indeholder et stykke.

Til nr. 3 (straffelovens § 289)

Den foreslåede bestemmelse er i lighed med formulering af den nugældende § 289 en overbygningsbestemmelse. Efter lovforslaget skal overbygningsbestemmelsen imidlertid i modsætning til i dag omhandle alle grove overtrædelser af skatte-, told-, afgifts- og tilskudslovgivningen samt af den foreslåede § 289 a. Hensigten hermed er at etablere en fælles bestemmelse, der omhandler alle grove tilfælde af berigelseskriminalitet rettet mod offentlige midler.

For så vidt angår de dele af lovgivning, der allerede efter den nugældende retstilstand er omfattet af overbygningsbestemmelsen, indebærer lovforslaget ingen ændring, bortset fra bestemmelsens strafferamme, jf. nedenfor. Ved vurderingen af, om et tilfælde af skatte- eller momssvig er af en sådan særlig grov karakter, at forholdet bør henføres under straffelovens § 289, vil der således fortsat kunne hentes vejledning herom i de cirkulærer fra Told- og Skattestyrelsen, der er nærmere omtalt under lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.1.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse, hvis der er tale om forsætlige overtrædelser af de omhandlede særlove. Er der alene tale om uagtsomme overtrædelser, vil forholdet – som i dag – alene kunne henføres under særlovgivningens straffebestemmelser.

Anvendelse af den foreslåede § 289 forudsætter efter bestemmelsens stk. 2 endvidere, at der i den pågældende særlovgivning er angivet en henvisning til straffelovens § 289. En grov overtrædelse af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen vil herefter kun kunne henføres under overbygningsbestemmelsen i straffeloven, hvis der i den pågældende særlov udtrykkelig er henvist til straffelovens § 289.

Efter forslaget kan overtrædelser af § 289 straffes med fængsel indtil 8 år. Hverved ligestilles den straffetværdige beskyttelse af grov svig med hensyn til offentlige midler med den beskyttelse, der efter straffelovens § 279 om bedrageri gælder i tilfælde af grov svig med private midler, jf. straffelovens § 286.

Der henvises til pkt. 2.2.1 og 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (straffelovens § 289 a)

Den foreslåede bestemmelse viderefører gerningsindholdet i den nugældende § 289 a om EU-svig, men

udvider bestemmelsen til også at finde anvendelse på svig med nationale støtte- og tilskudsmidler. Bestemmelsen tilsigter således at etablere en ensartet beskyttelse mod svig med offentlige midler, uanset om der er tale om EU-midler, nationale midler eller en blanding heraf.

Bestemmelsen omhandler for det første midler, der udbetales af eller skal tilbagebetales til danske myndigheder. Dette begreb skal forstås på samme måde som i straffelovens §§ 164-165, der vedrører offentlig myndighed.

Bestemmelsen omhandler for det andet midler, der udbetales af eller skal tilbagebetales til *De Europæiske Fællesskabers institutioner eller andre fællesskabsorganer*. Herved menes – som efter den nugældende § 289 a – betaling til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber.

I begge tilfælde er det uden betydning, om midlerne formidles via et mellemlid, der ikke kan karakteriseres som en dansk myndighed eller et EU-organ, idet det afgørende er, om der reelt er tale om en afgift til eller tilskud fra disse.

Bestemmelsen omfatter i overensstemmelse med EU-svigskonventionen de midler, der har form af told, afgifter, tilskud eller støtte. For så vidt angår afgift skal dette forstås som en fiskal begrundet generel national afgift, der pålægges alle eller visse grupper efter faste kriterier, og hvor afgiftssatsen er den samme for alle regulerede. Bestemmelsen omfatter således ikke afgifter, der har pønål karakter, eller som har karakter af et vederlag for en ydelse.

Bestemmelsens *stk. 1* omhandler både den, der handler aktivt i forbindelse med svigen ved at *afgive* urigtige eller vildledende oplysninger, samt den, der forholder sig passiv ved at *fortie* oplysninger eller ved at *undlade* at opfylde en oplysningspligt.

I begge tilfælde er det efter bestemmelsen et krav, at den pågældende har forsæt til at unddrage sig eller andre betaling eller har forsæt til at opnå uberettiget udbetaling til sig selv eller andre.

Det er derimod ikke et krav, at der hos den pågældende myndighed foreligger en bestemmende vildfarelse. Bestemmelsen giver således – i lighed med den nugældende § 289 a – hjemmel til at straffe forsætlig svig, selv om der ikke hos myndigheden har foreligget en bestemmende vildfarelse, eksempelvis fordi der i hele myndigheden ses igennem fingre med, at der svindles med de pågældende midler.

Overtrædelserne fuldbyrdes på det tidspunkt, hvor de urigtige eller vildledende oplysninger gives, eller hvor en oplysningspligt skulle have været opfyldt.